

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.05.2015, sen. zn. 29 NSČR 29/2013, ECLI:CZ:NS:2015:29.NSČR.29.2013.1

Číslo: 10/2016

Právní věta: Doručuje-li insolvenční správce písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě, neuplatní se pro posouzení, zda takové doručení je účinné, ani přiměřeně ustanovení § 47 odst. 2 a 3 o. s. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.05.2015

Spisová značka: 29 NSCR 29/2013

Číslo rozhodnutí: 10

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Doručování, Insolvence, Insolvenční správce

Předpisy: § 47 o. s. ř.
§ 76 IZ

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání věřitele č. 1 proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 10. 1. 2013, sp. zn. KSBR 27 INS 18053/2011, 2 VSOL 701/2012.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 21. 5. 2012, č. j. KSBR 27 INS 18053/2011-P1-3 odmítl Krajský soud v Brně (dále též jen „insolvenční soud“) přihlášku pohledávky věřitele č. 1 I&I E. s. r. o. (dále jen „společnost E“), ve výši 174 112,52 Kč (dále též jen „pohledávka“) (bod I. výroku) a určil, že právní mocí rozhodnutí končí účast tohoto věřitele v insolvenčním řízení (bod II. výroku).

2. Insolvenční soud vyšel zejména z toho, že:

[1] Podáním doručeným insolvenčnímu soudu 27. 12. 2011 přihlásila společnost E do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužnice L. D. vykonatelnou pohledávku v celkové výši 174 112,52 Kč.

[2] Při přezkumném jednání konaném 28. 2. 2012, jehož se nezúčastnila společnost E, popřel pohledávku zcela co do pravosti a výše insolvenční správce Mgr. Ing. V. D., Ph. D., pro

neplatnost smlouvy o postoupení pohledávky.

[3] Podáním z 15. 3. 2012, doručeným společnosti E 22. 3. 2012 (dále též jen „vyrozumění o popření“), vyrozuměl insolvenční správce společnost E o popření pohledávky. Vyrozumění obsahuje údaj o přihlášené pohledávce a o rozsahu a důvodu popření, jakož i řádné poučení o možnosti podat žalobu o určení existence pohledávky, včetně uvedení lhůty.

[4] Usnesením ze dne 28. 2. 2012, č. j. KSBR 27 INS 18053/2011-B-4 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku 27. 3. 2012 v 14.42 hodin), ve znění opravného usnesení ze dne 13. 4. 2012, č. j. KSBR 27 INS 18053/2011-B-7 (zveřejněného v insolvenčním rejstříku 20. 4. 2012 v 8.34 hodin), schválil insolvenční soud oddlužení dlužnice plněním splátkového kalendáře.

3. Na tomto základě insolvenční soud - vycházející z ustanovení § 185, § 197 odst. 2 a § 198 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) - uzavřel, že:

[1] Společnost E byla řádně vyrozuměna o tom, že insolvenční správce popřel její pohledávku (při přezkumném jednání) co do pravosti a výše. Vyrozumění o popření bylo doručeno společnosti E 22. 3. 2012, takže posledním dnem lhůty pro podání žaloby o určení popřené pohledávky byl 6. 4. 2012.

[2] Žaloba o určení popřené nevykonatelné pohledávky nebyla podána v zákonné lhůtě, takže k celé pohledávce popřené co do pravosti a výše se nepřihlíží; proto ji insolvenční soud odmítl.

4. K odvolání společnosti E V r c h n í s o u d v Olomouci usnesením ze dne 10. 1. 2013, č. j. KSBR 27 INS 18053/2011, 2 VSOL 701/2012-P1-16 potvrdil usnesení insolvenčního soudu. Jako s věřitelem č. 1 přitom již jednal se společností C. C. CZ a. s. (dále jen „společnost C“). Učinil tak na základě svého usnesení ze dne 4. 12. 2012, jímž rozhodl, že namísto dosavadního věřitele společnosti E (jež zanikla fúzí sloučením a k 30. 9. 2012 byla vymazána z obchodního rejstříku) bude v řízení pokračováno se společností C (coby společností nástupnickou).

5. Odvolací soud - jenž vyšel z ustanovení § 7, § 76 odst. 1, § 197 odst. 2 a § 198 odst. 1 insolvenčního zákona a z ustanovení § 47 zákona č. 99/1963 Sb., o. s. ř. - dospěl po přezkoumání napadeného usnesení k následujícím závěrům:

[1] Po skutkové stránce je v posuzované věci podstatné, že insolvenční správce doručil insolvenčnímu soudu 22. 3. 2012 též vyrozumění o popření přihlášené pohledávky z 15. 3. 2012 a e-mailovou korespondenci, z níž plyne, že 15. 3. 2012 v 11.44 hodin odeslal vyrozumění o popření pohledávky vašeho klienta, prosím o potvrzení přijetí této zprávy“. Reakcí byla odpověď Bc. B. D., vedoucí správců pohledávek, ze dne 22. 3. 2012 odeslaná v 8.56 hodin, v němž jmenovaná potvrdila insolvenčnímu správci přijetí vyrozumění o popření. Tyto skutečnosti potvrdil i odvolatel, jenž v odvolání výslovně uvedl, že činí nesporným, že prostřednictvím veřejné datové sítě obdržel 15. 3. 2012 na e-mailovou adresu substitučního zmocněnce A. K. vyrozumění o popření, podepsané zaručeným elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu, vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb.

[2] S přihlédnutím k dikci § 198 odst. 1 insolvenčního zákona je pro posouzení, zda se po uplynutí lhůty k podání žaloby o určení pohledávky nepřihlíží k popřené nevykonatelné pohledávce, určující řádné doručení vyrozumění o popření pohledávky [jež odvolatel zpochybnil argumentem, že doručení prostřednictvím veřejné datové sítě na elektronickou adresu bylo neúčinné, jelikož právní zástupce společnosti E potvrdil přijetí vyrozumění až ve

lhůtě sedmi dnů od jeho doručení /22. 3. 2012/].

[3] Odvolací soud nesouhlasí s názorem odvolatele, že při doručování písemností insolvenčním správcem je třeba (v souladu s ustanovením § 7 insolvenčního zákona) vždy přiměřeně použít příslušná ustanovení občanského soudního řádu, v dané věci zejména ustanovení § 47 o. s. ř. Ustanovení občanského soudního řádu o doručování lze aplikovat pouze na doručování (písemností) insolvenčním soudem. Výjimku z tohoto pravidla představuje pouze ustanovení § 76 odst. 1 insolvenčního zákona, které určuje, že insolvenční správce má při doručování písemností týkajících se insolvenčního řízení postavení soudního doručovatele. To se však týká pouze případů, kdy insolvenční správce doručuje písemnosti osobně.

[4] V posuzované věci doručoval insolvenční správce vyrozumění elektronickou cestou (prostřednictvím e-mailu) právnímu zástupci společnosti E. Insolvenční soud doložil e-mailovou korespondenci z 15. 3. 2012 a z 22. 3. 2012, přičemž skutečnost, že vyrozumění o popření bylo doručeno společnosti E 15. 3. 2012, výslovně potvrzuje odvolání.

[5] Insolvenční správce postupoval v souladu s insolvenčním zákonem, neboť z ustanovení § 76 odst. 3 insolvenčního zákona vyplývá, že insolvenční správce má možnost doručovat písemnosti nejen osobně nebo prostřednictvím provozovatelů poštovních služeb, ale také prostřednictvím sítě nebo služby elektronických komunikací. Nezdaří-li se doručení uvedenými způsoby, může insolvenční správce požádat o doručení písemností insolvenční soud, který již při doručování postupuje přiměřeně (§ 7 odst. 1 insolvenčního zákona) dle ustanovení § 45 a násl. o. s. ř. Doručoval-li insolvenční správce vyrozumění o popření elektronickou poštou, měl postavení soukromé osoby. Již tato skutečnost (povaha doručující osoby) vylučuje použití ustanovení občanského soudního řádu o doručování písemností.

[6] Společnosti E tak bylo řádně doručeno vyrozumění o popření její pohledávky (15. 3. 2012) a lhůta patnácti dnů určená ustanovením § 198 odst. 1 insolvenčního zákona k podání incidenční žaloby marně uplynula v pátek 30. 3. 2012 (žaloba byla podána až 17. 5. 2012). Rozhodnutí o odmítnutí přihlášky pohledávky a ukončení účasti věřitele v insolvenčním řízení tak je věcně správné.

[7] Odvolací soud nesdílí ani názor odvolatele o nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného usnesení. Insolvenční soud vysvětlil, na základě jakých skutkových zjištění dospěl k závěru, že společnost E nepodala v zákonné lhůtě žalobu o určení popřené pohledávky a uvedl, která ustanovení insolvenčního zákona v dané věci aplikoval.

[8] K námitce, že odmítnutí přihlášky pohledávky je nepřiměřeným rozhodnutím, které brání průchodu práva (důvody popření pohledávky insolvenčním správcem jsou projevem jeho přepjatého formalismu), má odvolací soud za nepřipadné. Nesouhlasil-li věřitel s popřením pohledávky, mohl se určení její pravosti či výše domoci v incidenčním sporu, zahájeném ve lhůtě k tomu určené. Neučinil-li tak (žalobu podal opožděně), ač byl řádně poučen o následcích, nelze k pohledávce dále přihlížet. Věřitel se takto sám (opožděným podáním žaloby) připravil o možnost, aby soud v incidenčním sporu posoudil, zda insolvenční správce popřel pohledávku důvodně.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Proti usnesení odvolacího soudu podala dovolání společnost Š. uzavřený investiční fond, a. s. (dále též jen „společnost Š“), coby právní nástupce společnosti C, zaniklé rozdělením s účinností k 31. 10. 2012.

7. Usnesením ze dne 26. 2. 2013 insolvenční soud rozhodl, že namísto společnosti C bude v řízení pokračováno (jako s jejím procesním nástupcem) se společností Š.

8. Společnost Š pak vymezuje přípustnost dovolání ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

9. Konkrétně dovolatel – vycházejí z ustanovení § 197 odst. 2 a § 198 odst. 1 insolvenčního zákona a z ustanovení § 47 odst. 2 a 3 o. s. ř. – argumentuje následovně:

[1] Závěr odvolacího soudu, že dovolatel (jeho právní předchůdce) byl řádně vyrozuměn o popření přihlášky 15. 3. 2012 (a lhůta k podání žaloby tak uplynula 30. 3. 2012), není správný.

[2] Dne 15. 3. 2012 sice dovolateli (jeho právnímu předchůdci) bylo dodáno (prostřednictvím veřejné datové sítě na e-mailovou adresu A. K.) vyrozumění o popření [podepsané zaručeným elektronickým podpisem insolvenčního správce /v dovolání se v daném kontextu nesprávně hovoří o „žalovaném“/ založeným na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb] a dovolatel (jeho právní předchůdce) potvrdil insolvenčnímu správci přijetí vyrozumění o popření 22. 3. 2012 (e-mailovou zprávou podepsanou rovněž zaručeným elektronickým podpisem A. K. založeným na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb), dovolatel však i tak má za to, že vyrozumění o popření mu (jeho právnímu předchůdci) nikdy nebo účinně doručeno. Z (výše) uvedeného je totiž nepochybné, že přijetí vyrozumění o popření potvrdil dovolatel (jeho právní předchůdce) až ve lhůtě sedmi dnů od doručení.

[3] Dovolatel má za to, že z dikce ustanovení § 47 odst. 2 a 3 o. s. ř. jednoznačně vyplývá, že vyzve-li soud adresáta, aby doručení písemnosti potvrdil soudu do tří dnů od odeslání písemnosti datovou zprávou opatřenou jeho zaručeným elektronickým podpisem, a adresát odeslání do té doby nepotvrdí, je doručení písemnosti prostřednictvím veřejné datové sítě na elektronickou adresu neúčinné. Týž názor zastává i odborná literatura. Srov. DRÁPAL, L., BUREŠ, J. a kol.: Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 2009 (dále jen „Komentář“), str. 318 (Příslušnou pasáž Komentáře dovolatel cituje a z ní zdůrazňuje především větu: „Není-li adresát ochoten včas a předepsaným způsobem potvrdit přijetí doručované listiny, nedošlo k řádnému doručení, i když ve skutečnosti listinu skutečně obdržel.“ a dále větu: „Opožděně došlá datová zpráva o přijetí zásilky má stejné právní následky, jako kdyby adresát přijetí listiny vůbec nepotvrdil.“) a dále DAVID, L., IŠTVÁNEK, F., JAVŮRKOVÁ, N., KASÍKOVÁ, M., LAVICKÝ, P. a kol.: Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2009, str. 257 [i z tohoto díla dovolatel cituje příslušnou pasáž, konkrétně věty: „Doručuje-li soud prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, je účinnost doručení písemnosti vázána na potvrzení adresáta, že k doručení písemnosti datovou zprávou došlo. Toto potvrzení musí soud obdržet do tří dnů od odeslání písemnosti, nikoli od jejího přijetí adresátem, protože není možné ponechat posouzení účinnosti doručení na nahodilých skutečnostech majících příčinu na straně adresáta (spolehlivost mailservru apod.)“].

[4] Dovolatel nesouhlasí s názorem odvolacího soudu, že ustanovení občanského soudního řádu nelze aplikovat na situaci, kdy insolvenční správce doručuje písemnosti elektronickou cestou, navzdory tomu, že právní úprava doručování písemností prostřednictvím veřejné datové sítě obsažená v ustanoveních občanského soudního řádu primárně dopadá na doručování písemností prostřednictvím soustavy civilních soudů. Dovolatel má s přihlédnutím k ustanovení § 7 insolvenčního zákona za to, že se přiměřeně použije rovněž na doručování soudy v

insolvenčním řízení, „a tedy“ i na doručování písemností insolvenčním správcem, a to včetně situace, kdy insolvenční správce doručuje písemnost elektronickou cestou v souladu s ustanovením § 76 odst. 3 insolvenčního zákona.

[5] Argument odvolacího soudu, že insolvenční správce měl při doručování vyrozumění o popření elektronickou poštou postavení soukromé osoby, což vylučuje aplikaci ustanovení občanského soudního řádu o doručování písemností, má dovolatel za nepřijatelný. V této souvislosti pak odkazuje na dílo KOTOUČOVÁ, J. a kol.: Zákon o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck. 2010 (dále jen „KOTOUČOVÁ“), str. 173-174, z nějž cituje větu: „Doručování samotné provedené insolvenčním správcem se pak řídí ustanoveními občanského soudního řádu (§ 45a a násl. o. s. ř.)“.

III.

Přípustnost dovolání

10. S přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád ve znění účinném do 31. 12. 2013 (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2014, sen. zn. [29 NSČR 45/2014](#), uveřejněné pod číslem 80/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

11. Dovolání je v dané věci přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., jelikož napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky procesního práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, konkrétně otázky postavení insolvenčního správce při doručování písemností prostřednictvím veřejné datové sítě.

IV.

Důvodnost dovolání

12. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

13. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

14. Podle ustanovení § 76 insolvenčního zákona (ve znění, jež od přijetí insolvenčního zákona nedoznalo změn), doručuje-li insolvenční správce písemnosti týkající se insolvenčního řízení osobně, má přitom postavení soudního doručovatele (odstavec 1). Písemnosti doručované prostřednictvím provozovatelů poštovních služeb insolvenční správce zasílá, je-li pro insolvenční řízení nutný doklad o doručení písemnosti, jako poštovní zásilku s dodejkou nebo jako poštovní zásilku určenou k dodání do vlastních rukou adresáta (odstavec 2). Nepodaří-li se insolvenčnímu správci písemnost doručit prostřednictvím sítě nebo služby elektronických komunikací, osobně nebo prostřednictvím provozovatelů poštovních služeb, může požádat o doručení insolvenční soud (odstavec 3).

15. Dle ustanovení § 47 o. s. ř. (ve znění účinném v době doručování vyrozumění o popření, jež od té doby nedoznalo změn) při doručování písemnosti podle § 46 odst. 2 soud adresáta vyzve, aby doručení potvrdil soudu do tří dnů od odeslání písemnosti datovou zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem (odstavec 2). Doručení prostřednictvím veřejné datové sítě na elektronickou adresu je neúčinné, jestliže se písemnost zasláná na elektronickou adresu vrátila soudu jako nedoručitelná nebo jestliže adresát do tří dnů od odeslání písemnosti nepotvrdil soudu

její přijetí datovou zprávou podle odstavce 2 (odstavec 3).

16. Jak zmíněno shora, ustanovení § 76 insolvenčního zákona se nachází v insolvenčním zákoně v nezměněné podobě od jeho přijetí a stejná dikce byla obsažena již ve vládním návrhu insolvenčního zákona, který projednávala Poslanecká Sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 4. volebním období 2002-2006 jako tisk č. 1120. Ve zvláštní části důvodové zprávy (k § 71 až § 80 osnovy) se k tomuto ustanovení uvádí, že:

„Zvláštní úprava je věnována postupu správce, doručuje-li písemnosti on sám; při osobním doručování písemností osnova správci přiznává postavení soudního doručovatele (§ 76).“

17. K tomu Nejvyšší soud dodává, že myšlenka vtělená v textu § 76 insolvenčního zákona co do úpravy týkající se doručování písemností insolvenčním správcem není v českém úpadkovém právu nikterak nová. Zjevným inspiračním zdrojem této úpravy je úprava, jež se pro poměry zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (pro účely doručování písemností správcem konkursní podstaty) nacházela (do 31. 12. 2007) v ustanovení § 34e vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy.

18. Podle ustanovení § 34e jednacím řádu, doručuje-li správce písemnosti týkající se konkursního nebo vyrovnacího řízení osobně, má při tom postavení soudního doručovatele (odstavec 1). Písemnosti doručované držitelem poštovní licence správce zasílá, je-li pro konkursní nebo vyrovnací řízení třeba doklad o doručení písemnosti, jako doporučenou zásilku s doručenkou a poznámkou „do vlastních rukou“ (odstavec 2). Nepodaří-li se správci písemnost doručit osobně nebo prostřednictvím držitele poštovní licence, může požádat o doručení soud, u něhož je vedeno příslušné konkursní nebo vyrovnací řízení (odstavec 3).

19. Ani při výkladu této konkursní úpravy nebylo žádných pochyb o tom, že postavení soudního doručovatele se správci konkursní podstaty přiznávalo (dle § 34e odst. 1 jednacím řádu) jen v těch případech, kdy písemnost doručoval osobně (fyzicky ji předával adresátu). S přihlédnutím k obsahu (výše citované) důvodové zprávy k insolvenčnímu zákonu nemá Nejvyšší soud žádných pochyb o tom, že stejně je nutno pro poměry založené insolvenčním zákonem vykládat úpravu obsaženou v § 76 odst. 1 insolvenčního zákona.

20. Věta citovaná dovolatelem z jím označeného díla (Kotoučová, str. 173) je komentářem k ustanovení § 76 insolvenčního zákona a je zjevné, že se pojí právě s úpravou obsaženou v § 76 odst. 1 insolvenčního zákona.

21. Z ustanovení § 76 odst. 2 insolvenčního zákona se pak podává (stejně, jako to platilo v konkursních poměrech podle ustanovení § 34e odst. 2 jednacím řádu), že s výjimkou případu osobního doručování popsáno v § 76 odst. 1 insolvenčního zákona má insolvenční správce možnost doručovat písemnosti jako každá jiná soukromá osoba, toliko se mu pro případy, kdy je pro insolvenční řízení nutný doklad o doručení písemnosti, předepisuje, aby písemnost, kterou doručuje prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, doručoval jako poštovní zásilku s dodejkou nebo jako poštovní zásilku určenou k dodání do vlastních rukou adresáta.

22. Ustanovení § 76 odst. 3 insolvenčního zákona pak (obdobně jako tomu bylo pro konkursní poměry podle ustanovení § 34e odst. 3 jednacím řádu) nabízí řešení pro situace, kdy se insolvenčnímu správci nedaří písemnost doručit (tak, aby měl případně k dispozici pro insolvenční řízení nutný doklad o doručení písemnosti) např. proto, že si adresát zásilku nevyzvedává (při doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb) nebo nepotvrzuje její přijetí (při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě nebo služby elektronických komunikací). Tím, že v takových případech písemnost doručuje (na žádost insolvenčního správce) (insolvenční) soud, se současně (teprve) otevírá možnost využití procesních úprav doručování, včetně možnosti náhradního doručení

písemnosti, jež obecná úprava doručování písemnosti mezi dvěma soukromými subjekty neobsahuje.

23. Takto pojatá (zvláštní) úprava doručování písemností insolvenčním správcem především nenabízí prostor pro závěr, že by pro doručování písemností insolvenčním správcem platila stejná (procesní) pravidla jako pro doručování písemností soudem (postavení soudního doručovatele má insolvenční správce jen tam, kde písemnost doručuje osobně). To ostatně odpovídá i zákonné úpravě postavení insolvenční správce. Ustanovení § 9 písm. d) insolvenčního zákona řadí insolvenčního správce mezi procesní subjekty a obdobně jako pro správce konkursní podstaty pro něj platí, že jde o zvláštní procesní subjekt, jenž v insolvenčním řízení nezastává ani roli zástupce věřitelů ani roli zástupce dlužníka. Z podřízené role insolvenčního správce ve vztahu k insolvenčnímu soudu [jenž ve smyslu § 10 písm. b) insolvenčního zákona průběžně vykonává dohled nad postupem a činností ostatních (rozuměj vyjma insolvenčního soudu samého) procesních subjektů] logicky plyne, že pro jeho činnost bez dalšího neplatí (ani nemohou platit) pravidla týkající se činnosti insolvenčního soudu samého.

24. Tím, že insolvenční zákon upravuje otázku doručování písemností insolvenčním správcem (v § 76), a to způsobem výše popsáním, současně vylučuje možnost být jen přiměřené aplikace občanského soudního řádu způsobem, jenž by vedl k popření závěru, že s výjimkou případu osobního doručování písemnosti insolvenčním správcem má insolvenční správce při doručování písemností postavení soukromé osoby.

25. Lze tedy shrnout, že doručuje-li insolvenční správce písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě, neuplatní se pro posouzení, zda takové doručení je účinné, ani přiměřeně ustanovení § 47 odst. 2 a 3 o. s. ř. Závěry citované dovolatelem z komentářů k občanskému soudnímu řádu (k obecné úpravě doručování písemností soudem podle § 47 odst. 2 a 3 o. s. ř.) tedy pro výsledek dovolacího řízení žádný význam nemají.

26. To v daném případě znamená, že byť dovolatel (jeho právní předchůdce) potvrdil insolvenčnímu správci řádné doručení písemnosti doručované insolvenčním správcem prostřednictvím veřejné datové sítě až po uplynutí tří dnů od odeslání písemnosti, nečiní tato skutečnost doručení neúčinným. V situaci, kdy takto bylo potvrzeno, že písemnost byla dovolateli (jeho právnímu předchůdci) řádně doručena 15. 3. 2012, je správný i závěr, že k pohledávce dovolatele se v insolvenčním řízení nadále nepřihlízí, neboť dovolatel zmeškal lhůtu k podání žaloby o určení pravosti pohledávky [dovolatel (jeho právní předchůdce) sice pohledávku přihlásil jako vykonatelnou, leč přezkoumána a popřena byla jako nevykonatelná (srov. dále i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2013, sen. zn. [29 NSČR 25/2011](#), uveřejněné pod číslem 105/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek)]. Dovolatel (jeho právní předchůdce) v daných souvislostech zjevně nedbal zásady „vigilantibus iura scripta sunt“ (bdělým náleží práva) a důsledky z toho plynoucí jsou k jeho tíži.

27. Dovolateli se tudíž prostřednictvím dovolání (jehož obsahovým vymezením je Nejvyšší soud vázán) nepodařilo zpochybnit správnost napadeného usnesení. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první, o. s. ř.), dovolání zamítl [§ 243d písm. a) o. s. ř.].